

**Gözümü yummuşam hicran dağında,
Dağda bilmirəm dumanı, çəni.
Gizlənib qalmısan uşaqlığımda,
Hələ ki axtarıb görəəm səni.**

(Ağamir CAVAD)

Söhbət edəcəyim qemli əhvalat 1964-cü ilin iyul ayının sonlarında baş vermişdi. Havalər çox isti keçirdi. Orta məktəbin ilk on birinci sinifləri buraxılış imtahanlarını verib orta təhsil haqqında attestatlarını almış, gələcək həyat yollarında addımlamaq üçün imkanlarını araşdırırdılar. İllər boyu müəllimlərini diqqətlə dinləyən, elm öyrənən məzunların əksəriyyəti artıq hara sənəd verəcəklərini çoxdan müəyyənləşdirmişdilər. Az saylı məzunlar isə dəstədən geri qalırdılar. Bunlar "3"-lə oxuyan məzunlar idi.

Toğrulun attestatında iki "4"-ü vardı, qalan fənlərin hamısından "5" qiymət almışdı. Arzuslu memar olmaq idi. Odu ki, qarşısındakı qəbul imtahanlarına ciddi hazırlaşdı. Səhər yeməyini yeyən kimi kitablarını qoltuğuna vurub qəsəbənin gün çıxan tərəfinə yollanır, Xəzərin ləpələrinin sahili döyəcədiyi bir yerdə günəşdən qorunmaq üçün qamışlardan düzəltdiyi alaçıqda uzanır, yorulanda dənizdə çimərdi. Ancaq dərsləkləri oxuya-oxuya sevdasına düşüyü sinif yoldaşı Gülbahar

ƏHD-PEYMAN

har gözləri önündən getmirdi. Onu dəli-cəsinə sevirdi. VIII sinifdən könlünə yatmışdı Gülbahar. Bu istək gün-gündən pöhrə atır, onun kökləri get-gedə dərinliklərə gedirdi. Hər dəfə Gülbaharı görərkən ürəyi rıqqətə gəlir, ən şirin eşq nəğmələri damarlarına işləyir, ovsunlanır və istəyirdi ki, bu eşq işığının zərre-

(Hekayə)

ciyinə çevrilsin. İstəyirdi ki, hər gün, hər saat, hər dəqiqə, hər saniyə eşq odunda yansın, qovrulsun...

Bu eşq nə vaxt doğuldu?

Bu eşq harda doğuldu?

Bu eşq nədən doğuldu?

Nədən başladı bu eşqin əzəli?

Öldürmə bu eşqi, İlahi,

Bu eşq-eşqlərin ən gözəli!

(Şeirlər şair Ağamir Cavadındır)

Bəlkə də Toğrul eşq məsələsində yarılmırdı. Bəlkə də o, eşq haqqında fikirlərinin fəlsəfi mahiyyətini yaxşı görə bilmirdi. Bəlkə də bu görüntülərin arxasında

ona məlum olmayan daha sirlə, dünyanın ölçüsünə, mizanına sığışmayan bir eşq gizləniirdi ki, o, bu eşqi görə bilmirdi...

Toğrul məktəbdə oxuduğu zamanlarda dəfələrlə Gülbaharın çantasına sevgi məktublarını qoymuş, ancaq heç zaman ondan cavabını almamışdı. Cürəti də çatmamışdı ki, qıza öz sevgisini elan etsin, ona bildirsin ki, sevdaya düşüb, gecəli-gündüzlü yalnız onu düşünür. Beləcə, bu lal məhəbbət onlar orta məktəbi bitirənə qədər davam etmişdi.

Gülbahar Toğrulun məktublarını həmişə ürək çırpıntısı ilə oxuyardı. Bu məktubların sayı o qədər çoxdu ki, qız onları evdə pünhan bir yerdə gizlədər, hərdən onları yenə də bir-bir oxuyar, oğlanın hissələri ilə yenidən tanış olardı. Hələ də Toğrula "hə" cavabı verməmişdi, tərəddüd edirdi. Bununla belə, Gülbahar Toğrulu sevirdi, qəlbən ona bağlı idi. Son günlər anasının tez-tez xəstələnməsi Gülbaharın həyəcanlarını artırsa da, hər gecə Allahdan ona kömək istəyir, dualar edirdi. Buna baxmayaraq, fəlek öz

işini gördü. Anası bir axşam qəflətən dünyasını dəyişdi. Onu doğma yurdunda dəfn etdilər. Bu, qəsəbədə 80 km məsafədə yerləşən bir rayon mərkəzi idi ki, Gülbahar da burada doğulmuş, 7 yaşında atasının işi ilə əlaqədar olaraq bu qəsəbəyə müvəqqəti köçmüşdü. Bir gün Talib kişi qızının orta məktəbi bitirdiyini görüb ortaya söz atdı:

-Qızım, anan da rəhmətə getdi. Rayonda evimiz var. Köhnə də olsa, yaşamaq olar. Mənə də iş veriblər. Pis yaşamaıq. Sən də sənədlərini qonşu rayonun tibb texnikumuna verərsən, orada oxuyarsan. Hazırlaş. Sabah yox, birisi gün yük maşını gələcək, ev əyalarını maşıma yükləyib evimizə gedəcəyik.

Bu qəfil xəbərdən Gülbahar tutuldu, az qala bayılacaqdı. "Bəs Toğrul?! Mən onsuz necə yaşayaram?!"

Gülbahar atasına sezdirmədən eyvana çıxdı. Ay buludlar arasından çıxıb ətrafı işıqlandırdı. Gecə böcəklərinin, si-sənglərin yeknəsək səsləri gecənin sü-kutunu pozurdu. "Bəs bu xəbəri Toğrula necə çatdırım? Toğrulun xəbəri olmadan burdan getmək mümkün olan bütün ümidlərimi qırırmı?" Gülbahar indi tam yəqin etdi ki, Toğrulu dünyalar qə-dər sevir və bu sevdanın uğursuz nəticə-

lənəcəyinə inanmır.

Birdən Gülbaharın ağına gəldi ki, Göllü məhəlləsinə bulaqdan su gətirmə-yə gedəndə sinif yoldaşı Şakirə bu xəbə-ri verərsə, yəqin ki, Şakir dərhal Toğru-la bu xəbəri çatdıracaq. Fikirləşdiyi kimi də etdi. Şakir bu xəbərdən çox kədərlən-di, bu xəbər əhvalını pozdu.

-Gülbahar, incimə məndən, Toğrul bu xəbərdən dəli olmasa yaxşıdır. Siz köçən günü mütləq biz köməyə gələcə-yik. Arxayın ol.

-Sağ ol, Şakir! Bu qəsəbədə heç getmək istəmirəm. Axı mən burada bö-yümüşəm. Ancaq ananın qəbri doğuldu-ğum rayondadır. Bir də ki, atam orada iş-ləyəcək, mən də sənədlərimi qonşu ra-yonun tibb texnikumuna verəcəyəm. Sə-nə qardaşım kimi bir söz demək istəyi-rəm, Şakir. Bəlkə görüşmək qismət ol-madı. - gözləri yaşardı Gülbaharın, ya-naqlarına süzülən göz yaşlarını silib sö-zünə davam etdi - Toğrula deyərsən ki, mənə unutmam...

-Deyərəm, Gülbahar. Mütləq deyərəm.- kədərlə cavab verdi Şakir. Eyni za-manda, bu şad xəbəri - qızın sevgi etirafını dostuna çatdır-

mağa tələsdi.

Bu sevdanın necə qurtaracağı haqqın-da heç nə demək olmazdı. Dörd il keç-məsinə baxmayaraq, lal məhəbbətin ağ-rı-acılarını çəkən, hələ də onun şirin ba-dəsinə içməyən bu sevdalıların taleyin sı-naqlarından keçəcəyi anlarda onun acıla-rına necə tab gətirəcəkləri də sual altın-da idi.

Gülbahar Toğrulun bütün məktub və foto şəkillərini geyim paltarlarının ara-sında gizlətdi. Evlərinin pəncərəsindən küçə aydın görünürdü. Bir gün öncə Toğrul dostu Şakirlə bir neçə dəfə onla-rın küçələrindən keçmişdi və hər dəfə Toğrulu görəndə qızın ürəyi bərk döyün-müşdü. Toğrulu görərkən onda belə hal-lar tez-tez baş verirdi. Evdə tək olsa da, Toğrulu həyatə dəvət etməyə cürəti çat-mır və ya xəcalət çəkirdi.

(Ardı var)

Səyavuş SÜLEYMANLI,
Yazıçı-publisist,
Prezident mükafatçısı,
Lənkəran rayonu, Liman şəhəri,
21 mart 2023-cü il

